

Fazekas József Tamás

Krisztus és Antikrisztus

Krisztus és Antikrisztus

Bevezető gondolatok

Ezen metafizikai értekezés a kozmikus körforgás egyre gyorsuló időfolyamában élő, önMAGuk és létük örök, változatlan forrását kutató tudatoknak szóló üzenet. Azoknak a figyelmébe ajánlom, akik már ráhangolódtak az általam közreadott szellemi tartalmakra, és azon sajátos fogalomkészletre, melyet az ezt megelőző művekben is használva, tisztázni igyekeztem. „Az ébredés metafizikája”, és a „*Reductio ad Absolutum*” című művek folytatása ez, így a teljesebb érthetőség végett ezek ismerete szükséges. *Jelen mű középpontjában az időnek, mint tudati koordinátának a problematikája áll*, és ennek a Vaskorra jellemző tudati tendenciákkal való összefüggésekben történő kifejtése.

Minden korszak – a megtevesztő látszat ellenére – a Legfelsőbb Való álma, ami a teremtettség végtelen tudatformáiban ölt szellemi, mentális, lelki és testi valóságot. A természet nem önmagától való, végső forrása és magyarázata a létnek, hanem a végtelen és mégis EGY, ÖrökkéVALÓ megnyilvánulása, alászállása, a véges tapasztalás egyediségében. Az Apokalipszis az avatatlan tudat számára mese, olyan borzalmak gyűjteménye, melyről hallani sem óhajt, vagy ha mégis, abban a lényegét – a halál általi beavatást az élet feletti létbe – nem láthatja meg. Ezen mű olvasásához szükség van egyfajta szellemi avatottságra, és ez alatt nem a mai kor tudományoskodó, egzegétikai vagy teológizáló szemléleteit értem.

EGY-ÉN-MAGunk, Isten nem népszerűsíthető. Nem túl tetszetős, sőt a mai kor „tudást népszerűsítő” szemléletével egyenesen ellenkező azon nézet, mely világossá teszi, hogy a megnyilvánult, viszonylagos világban megismerhető igazságnak szintjei vannak. Ezen szintek megismerése pedig az adott egyén szellemi avatottságának a függvénye, mely avatottság nem szerezhető meg semmilyen iskola, egyetem elvégzésével. A beavatást mindig EGY-ÉN-MAGunk végzi emberi személyünk felett, ilyen értelemben beavatás nem szerezhető senkitől. A beavatódás útján azonban a konkrét emberi személyek, helyzetek, lehetőségek stb. eszközök EGY-ÉN-MAGunk kezében. A szellemi (spirituális) avatottság szintje a ma fizikainak nevezett világ valóságán túli – ám abban is jelenlévő, abban is megnyilvánuló – VALÓ látásának a képességét jelenti, ezen értelmezésben. Ez természeténél fogva igen sokrétű, igen színes és egyénileg változó létszinteket jelent és jelenthet, mely szintek semmilyen körülmények között nem foglalhatóak valamiféle pszichologizáló megközelítés, „tudományoskodás” értelmezési kereteibe. Aki önMAGa létének végső, minden viszonylagosság világát meghaladó forrását kutatja, az fel kell hagyjon minden olyan, jelen korban népszerű objektívizmussal, mely a tér-idő kontinuumára vonatkozó abszolutizáló, ám valójában igencsak relatív nézőpontok tudományos gyűjteménye.

A jelen kor spiritualitása nem véletlenül mosódik egyre inkább egybe a mai kor tudományosságával, és ebben a tendenciában nem az egyesek által vélt „Új Aranykor” szellemi szintézise bontakozik ki, hanem sokkal inkább az önMAGa középpontjától egyre távolabb jutó, önMAGából egyre kifordultabb, az ürbe révedő, önMAGát kizárólagosan a külső világ objektumaival azonosító, abban és azok által értelmező emberi tudat, önMAGa tudati középpontjától való távolodásának a története. Az a kor, amiben a vallás, a spiritualitás a modernség tudományát használja önigazolásra, szellemi értelemben véve halott. Miért? Azért, mert a posztmodernkori tudomány – a materialista szemléletű tudományművelés módszertanából

következően – eleve a jelenségvilág, azaz a spirituális értelemben vett objektívizálódás, önMAGamból való kifelé fordulás tudati folyamatainak az eredményeképpen jött létre, jelent meg a Vaskor történelmében. Érvénytelen az önabszolútizáló törekvése annak a szcientifikus szemléletnek, mely a lineáris idő síkjára helyezett képzeletbeli korok rendjében, minden előtte lévő korszakot, a technikai fejlettség és a modernkori tudományosság módszertani és ismeretelméleti mércéjével mérve, önmagánál fejletlenebbnek, tudatlanabbnak, sötétebbnek bélyegez. Mindenek non plusz ultrájaként önmagát pedig a felvilágosodás, a tiszta ráció korának a megalapozójának hirdeti, miközben az olyan lényegre törő kérdésekre, mint például mi az élet, mi a lélek, mi a lét, mi a lét forrása, mi az emberi én forrása csak lekezelő, érdemtelen és a legjobb jóindulattal nézve is pusztán önön tudományoskodó szemléleti rendszerében érvényes válaszokat képes csak adni.

Ezen nézetek nem vallás, vagy tudományellenesek, pusztán arra az egyszerű tényre hívják fel a figyelmet, hogy a VALÓságnak eme két tudatforma pusztán csak a része, és semmiképp sem abszolútizálhatóak a bennük található valóságértelmezések a valóság egészét illetően. A jelen kor tudománya a jelen kor vallásaival – minden ideologizáló, úgy mint a teizmus-ateizmus, gnoszticizmus-agnoszticizmus stb. nézeteltéréseinek ellenére – azért képes együttlétezni, mert egyrészt a tudományos-materialista, szcientifista világképben kondicionálódott emberi tömegek ma már a vallásban megjelenő egyetemes igazságokra való utalásokat legfeljebb tudománytalan mítoszként értelmeznek, másrészt a vallások jelenleg ama, önMAGunkból kifelé forduló, objektívizáló tudatformák képviselői, mely objektívizmus a tudományos szemlélet alapját is képezi egyben. Egybenő, ami egybe tartozik, a posztmodern kori vallás és a tudomány egymásra találásában megnyilvánuló folyamatokat pedig tévedés lenne, az emberi nem felemelkedéseként aposztrofálni. De ha mindez igaz lenne, amit fentebb vázoltam, akkor ez azt jelenti, hogy a vallás és a tudomány haszontalan, használhatatlan tudatforma EGY-ÉN-MAGunk megismerésére?

Nem tisztem senki egyedi útjának a megítélése, mivel minden egyéni út önmagában nézve akként, és úgy szükséges, amint és amiként az az adott személy életében megnyilvánul. A tudósnak tudományos munkát kell végeznie, amennyiben ez volt a meghatározó vágy a megtestesülésében, a teológusnak pedig hitbéli, meggyőződésbéli teendőket. Mindkét pályában megvan a lehetőség a metafizikai értelemben vett ébredésre, mindkét pályán szerzett megtapasztalás elengedhetetlen, és szükségszerű, akár negatív akár pozitív elbírálás alá esik, a relativitás tudati mércéjében. Ezért az itt, és a jelen műben kifejtett gondolatok senki ellen nem szólnak, viszont természetüknél fogva csak azon kevesek számára tárhatják fel igaz lényegüket, akik képesek voltak felülemelkedni a jelenlegi kor domináns tudatformáin, úgy mint a materializmus, a tudományosság, és a vallásosság. A valóság végső forrására irányuló törekvésekben azonban mindegyik tudatforma eszköz lehet, azok megtapasztalása szükséges lehet, ám a bennük való megrekedés nélkül, és azon tudati korlátok felismerésével, melyeket ezen személeti rendek jelentenek.

Van valami ami mind a tudományoskodó megismerés, mind a vallások általi hitben meghatározott világképek felett áll, és abszolút tudásnak csak és kizárólagosan ez nevezhető. Ez a tudás nem a folyton változásban lévő, relatív világ jelenségeire vonatkozik, bár nélküle semmilyen ismeret sem létezhetne. Ez a tudás nem szereshető meg iskolapadokban ülve, bár paradox módon az emberi személyesség szempontjából tekintve, bármi közelebb vihet hozzá, egyéni sorsunkként meghatározottan. Tudásnak csak azt nevezhetem, ami teljes, minden relativitás mentes és nincs kitéve a relatív világ tükörszerűségének. Tudni annyi, mint felébredni. Tudni annyi, mint tudatában lenni önMAGam személyemet meghaladó, EGY és EGYetlen örökké-valóságának. Ez az, ami a mai kor tudománya számára elmezavar, a pszichológia hatáskörébe utalt jelenség, a vallások számára pedig egyszerűen istenkáromlás. A vaskort egyetemes szinten meghatározó szellemi tendenciák

természetéből fakadóan, a jelen korszakban tudásról beszélni nem lehetséges. A tudomány a viszonylagos világra alkalmazható viszonylagos ismeretek ingatag építménye, a vallás pedig az istentudás helyett pusztán a hit mankóit képes az emberi lény kezébe adni. Az önmagukat vallások feletti spiritualitásként meghatározó, ám többnyire csupán pszeudospirituális irányzatok burjánzása csak elmélyítette az egyre kaotikusabb helyzetet. Kivételek mindig vannak és lehetségesek, ám a jelenségvilág azt mutatja, hogy ezek nem meghatározóak semmilyen téren sem.

A valódi tudásnak nincs tárgya, a valódi tudásnak csak Alanya van, mely alany paradox módon állítmánya mindennemű létezésnek, s eme mágikus ige nem más, mint: VAGYOK. Az emberi lény – mint individuum – sem az igazságot, sem a tudást, nem birtokolhatja és nem szerezheti meg. Tudássá csak válni lehet. Tudássá válni megigazulást, üdvösséget és az üdvösségen is túl lévő teljességé válást jelent. Felébredést, ÉNmegvalósítást, annak a megvalósítását, aminek a megvalósítása tulajdonképpen lehetetlen, hiszen mindez nem más, mint a tér-idő kontinuumát meghaladó, időtlen VALÓságba való visszatérése az emberi énemnek. Tudássá válni azt jelenti, hogy ismét azzá válok, ami mindig is voltam: kondicionálatlan, abszolút valóság, minden nemű azonosulás mentes VAGYOK.

Ez a személyiség számára a minden individuális, objektív, tudattól független létezéssel való önazonosítás halála. Olyan halál, mely még az életben történik meg azzal, kinek sorsa ÉGi ÉNünk, EGY-ÉN-MAGunk akaratóból ezt elrendelte. Nem kiérdemelhető semmilyen emberi cselekedettel, hanem a legnagyobb ajándék, melyet EGY-ÉN-MAGom készítettem emberi személyemnek. Felébredni az ébred fel, kiben az isteni MAG ébredni akar. Nem emberi vágy ez, de emberiként jelenik meg. Az emberi személyiség ugyanis soha, semmilyen körülmények között nem szeretné önmaga sem fizikai sem szellemi halálát átélni, hiszen önön léte jelenti számára a létezést. Aki ébredni akar, aki eljutott bizonyos felismerésekre, abban az emberiként végesült Isteni-MAG törekszik visszajutni EGY-ÉN-MAGa végtelen VALÓjához. Az én az ÉNhez, az egyén az EGY-ÉNhez, önmagunk ÉN-MAGunkhoz. Ezért felbecsülhetetlen az értéke az Emberi Lénynek, és az emberi tudatformában való isteni létezésnek, az Isten szemszögéből nézve. Minden személyesség létezésének ez a valódi hajtóereje. Annak a számára is, kinek jelen életében nem feladata a személy feletti Önvalóra való ráébredés. A fenti szavak tehát ne keltsék a hamis, elitista kiválasztottság képzetét senkiben sem. Aki önmagát mindezek okán többnek, nagyobbak, különbnek akarja érezni, az az általam leírtakból a lényegét nem értette meg. Aki naggyá akar válni, annak előbb a legkisebbnek kell lennie. A pont a legkisebb, mégis MAGában hordja mindenek teljességét. Ezt a pontnál is kisebb lényegét megragadni azt jelenti, hogy visszatértem a Teljességbe.

A feltárulkozás kora ez. Ha mindenki éber lenne, mi értelme lenne a felébredésnek? Ha mindenki éber lenne milyen értéke lenne a felébredésnek? A hiány ad értéket mindennek, az emberi sorsokként, emberi sorsokban önMAGunk végtelenségéhez való visszajutásra irányuló törekvésnek, a történetek végtelen, kimeríthetetlen, páratlan, MAGasztos sokszínűségében. Ez minden korok valódi rendje. Ez a végtelen, kezdet és vég nélkül lévő Végső VALÓnak, EGY-ÉN-MAGunknak szent, kozmikus játéka, a lila melynek titkát a májja fátyla őrzi, emberi létezésünkben.

Az ébred fel, kinek ébrednie kell. *Az ébred fel, kiben EGY-ÉN-MAGunknak ébrednie kell.* Az Álmodó saját álmának álmodottjában önMAGa jut vissza önMAGában, önMAGával, és önMAGán keresztül örök, éber, mindenható ÉNjéhez. Kinek füle van, hallja, kinek szeme van lássa, kinek szíve van érezze.

I. Tézis helyett

Aligha van titokzatosabb tárgya a keresztény kultúrkörben fogant filozofikus és teologizáló gondolati pályáknak mint azon – a tézis-antitézis logikai kettősségében kifeszített, sokféleképpen értelmezett és eszkatologikus szintézisként megjelenített – apokalipszis magyarázatoknak, melyek alapját a bibliai Jelenések Könyve szolgáltatja. Tisztázni szeretném már a bevezetőben, hogy eme írás nem vállalkozik semmiféle bibliamagyarázatra, annál is inkább, mivel ezek végeláthatatlan sorát szaporítani nem kívánja. A Jelenések Könyvéről készített teológiai magyarázatok az évezredek során semmi mást nem tükrözhettek, mintsem az azt magyarázó szellemi avatottságát. Aki azonban akárcsak egyszer is elolvasta a nevezett könyvét a Bibliának, annak – ha már megébredt az intuitív látásra – máris érezhető, hogy ez eleve nem az a könyv, ami tartalmát illetően pusztán racionálisan, a teológia vagy a tudomány eszközeivel, egzakt módon megmagyarázható lenne. Először is az a felfokozott, tömény misztika, ami megjelenik ebben, az nem egy egzakt menetrendje a végidőknek, amely pontól-pontra leírást ad a relatív valóságban bekövetkezett, vagy bekövetkezendő eseményekre. Sokkal inkább ez egy olyan mentális és intuitív beavató közeg, melyben az írott szavaknál sokkal lényegesebb a szavak által közvetített képek szimbolikus – pusztán racionálisan nem felfejthető, a hétköznapi racionalitás számára pedig örökké zárva maradó – azonban az intuíció által feltárulkozó valósága. Másodsorban a könyv teljes mértékben a zsidó-keresztény tudatformára lett hangolva, így más tudatformák követői számára értelemszerűen nem bír semmilyen abszolút érvényességgel. Mégis van azonban benne valami olyan mélyreható egyetemesség, amely minden benne megnyilvánuló, kizárólagosan keresztény vonatkozáson túl is egybecseng, a védikus írásokban is megjelenített kozmikus ciklusok, a jugák rendjével. (Az külön vizsgálódás tárgyát képezhetné, hogy időben – mivel a védikus írások nagyon nagy valószínűséggel régebbi időkben keletkeztek, mint az Újszövetség részét képező Jelenések Könyve – létezett-e valamiféle áthallás a formálódó zsidó-keresztény hagyomány, és a védikus írások között, az utóbbi irányából. Egy bizonyos, vak hit tárgyává nem válhat egyik tartalma sem, egyedül a valóság az, aminek a mérlegén mindkettő megmértethet. A világvége, és a világvége várás körüli jóslatok nem egy ősi kultúrkörben és vallásban központi szerepet tölthettek be, ami annak volt többek közt betudható, hogy a vaskort megelőző civilizációk a létezését elsősorban ciklikusan, és csak másodsorban lineárisan értelmezték, és ez a lét és időértelmezés teljességükben áthatotta, meghatározta ezeket. Többek között ez az időfelfogás az egyik legnagyobb akadály a annak, hogy a posztmodern emberi létérzékelés áthidalhassa azt a paradigmátikus különbséget, mely elsősorban elválasztja a modern kort bármilyen őt megelőző korszaktól.)

A védikus írások ugyanúgy rendelkeznek a teremtési ciklus lezáró korszakára, a Kali Jugára vonatkozó utalásokkal, előrevetítésekkel, amint a kereszténység Bibliája. Nyilvánvaló azonban, hogy ezek nem csak elvi párhuzamokkal rendelkeznek, hanem természetüknél fogva eltérésekkel és különbözőségekkkel. Naivitás lenne ugyanis azt gondolni, hogy bármilyen írás, minden részletre kiterjedően valamiféle tudományos értelemben vett, egzakt leírással kellene rendelkezzen a jelen, vagy bármilyen korszak konkrét történéseit illetően. Nem kell és nem is rendelkezhet ilyenekkel, ezért az ilyen jellegű tudományoskodó, vagy teologizáló magyarázatok eleve kudarcra vannak ítélve. Az idő nem csak lineáris, hanem ciklikus valóság is, valamint a linearitás és a ciklikusság aspektusait is meghaladó, pontszerű EGYidejűség valóságaként is létező, és megtapasztalható tudati koordináta. Az idő természetének a megértése nélkül, és az EGY-ÉN-MAGomság átélése nélkül semmiképp sem válhat evidenciává az, hogy a viszonylagos valóság kettősségének a világa mindig és mindenkoron olyan arcát mutatja az abban jelenlévő individuális szemlélőnek, amint, amiképp, és amiként amaz – önön tudati avatottságának a szintjén – azt nem csak szemlélni, de látni is képes. A látás képessége pedig az értés és érzés, intuitív egységében bontakozhat csak ki, és még ez sem

lehet – természeténél fogva – egzakt, teljes és bármire és bárkire kiterjeszhető, végső igazságként megjeleníthető tapasztalás. Nem könnyű elfogadni, hogy bármilyen megnyilvánult rész – bár önön résziségében magában hordozza az egész teljességét, mint potencialitást – azonban tudatilag és mentálisan csak tükrözheti, de megnyilvánultságában nem jelenítheti meg az EGY teljességét. Így individuális tudatként semmilyen racionalizáló tudati aktus – úgy mint az érzékelés, értelmezés gondolkodás és absztrakció – nem bírhat az EGÉSZre vonatkozóan teljes, befejezett és a nézőpontok viszonylagosságától mentes tudással.

A Krisztus és az Antikrisztus a keresztény hagyományban mint tézis-antitézis jelenik meg, melynek szintézise az Apokalipszis, amelyben kiteljesedik az „idők végezte”. Krisztus győzedelmeskedik az Antikrisztus szellemi valósága felett, amit az utolsó időkben a láncaitól eloldoztatott, szabadon engedett Sátán személyesít meg. ***(1)** A Sátán és az ő angyalai az utolsó időkben – az isteni terv részeként – beteljesítik az Apokalipszist, amely egy nagy, több színből álló, végső harcként jelenik meg a Jelenések Könyvében. Ebből az egyik lényeges momentum az, hogy egyedül a kiválasztottak – szám szerint 144 000 fő – nem pusztulnak el, mert ezen lelkek, akik kitarítottak Istenben, Krisztusban megmenekülnek. Ugyanakkor látnunk szükséges, hogy mindez egy olyan próféciaként jelenik meg, amelyben eleve kifejtésre kerül, hogy eredendően a Sátán Isten akaratából oldoztatik el(!) A predestinációt hirdető keresztény irányzatok számára ez is fontos hivatkozási pont, és valóban, a Jelenések Könyve nem hagy kétséget afelől, hogy maga az Apokalipszis nem opcionális történet. A Biblia szerint semmiképp sem. Egy eleve, isteni szinten létező terv, korszak, ciklus része. Amint a magot elveti a földműves, úgy a termés a konkollyal együtt begyűjtésre kerül, majd következik a szétválasztás, a gabona cséplése, és az ocsú és a konkoly tűzre vetése. A keresztény hagyományban Jézus is utal erre, tehát mindez nem véletlenül része a keresztény eszkatológiának.

Az üdvtörténet egy előre meghatározott nyomvonalon halad, és ezt a nyomvonalat – minden mai divatos és modern közfelfogás ellenére – nem az emberi cselekedet határozza meg, hanem a minden korszakok folyását lehetővé tevő Első és Legvégső, idő felett álló VALÓ. Ebben a történetben az ember nem rendelkezik szabad akarat, amellyel a korszak létrejöttét megakadályozhatná, vagy annak lefolyását érdemben befolyásolhatná, amivel rendelkezik az csupán saját sorsának a beteljesítése. Azonban az egy külön értekezés témája lehetne, ***(2)** hogy ilyen értelemben létezik-e számon kérhető emberi szabad akarat, hiszen tökéletes és korlátlan tudással, belátással, szabadsággal, ebből fakadóan szabad akarat, csak a Legfelsőbb VALÓ rendelkezik, míg a tőle való tudati és potencialitásbeli elkülönültség pedig – ami a teremtménység fokozatait jelenti – szükségszerűen azt jelenti, hogy teljes, így valódi szabad akarat az embernek, emberként nincs. Ugyanakkor a helyzet paradoxona az, hogy a Teljes és Szabad isteni tudatMAG, önMAGa választja a RÉSZség, a „szabadságvesztés és szabadság vesztettség” állapotát, a teremtés és a teremtettség tudati-szellemi-lelki megtapasztalásához. Így az emberi lényben soha nem az emberi akarat dolgozik, hanem végső soron az önön „cselekvőképességében lecsökkent” azaz tudatilag önMAGát önMAGától MÁSnak, különbözőnek KÉPzelő, a teremtettség KÉPzetébe zárult, önMAGa teljességének részévé vált isteni tudat, mely forrása EGY-ÉN-MAGunk. Ebből a perspektívából tekintve tehát emberi szabad akarat soha nem volt és nem is lehetséges. Amnézia és anamnézis van, melyet mindkét irányból végső soron Isten-MAGom hajt végre. Ez a megvilágosító felismerés ugyanakkor emberi énem mégsem oldozza fel az Isteni akarat, a sors beteljesítése alól.

A legtöbb, jelenkori „ezoterikusnak” mondott pszeudospirituális irányzat – a lényegét tekintve – azt hirdeti, hogy az emberi lény úgy válhat szabaddá, hogy emberi módon, személyes érdekektől mozzgatott mágikus tudás megszerzése által, elkezd átranzformálni önmagát és az anyagainak

nevezett világot, és ebben a törekvésbe az evolúció és a progresszió hamis eszméi is remekül illeszkednek. Az Abszolútum azonban nem lesz sem több, sem kevesebb semmilyen individuális vagy a feletti megnyilvánulással. *A Teljesség önMAGától, önMAGában, önMAGával teljes, nem valami vagy valaki által.* Ugyanakkor a teremtésben teremtményként való alászállás, Istenként nem szükség kérdése, hanem szabad, korlátlan lehetőség. A teremtés – mint a relatív világban megjelenő, egyedileg különbözőképpen megtapasztalt személyes szűkösségeket megszüntető eszköz – csak a korlátok által létező emberi tudat számára tűnik szükségesnek. Kétségtelen, hogy emberként, személyként a hiányállapotoktól való szabadulás, az egyik legnagyobb, tudati-mentális-lelki motivációs erő, ami mindaddig hajt minden embert, ameddig a végső Igazságra (Önvaló) rá nem ébred. Ilyen értelemben tehát a hiány – mint képzet – az a személyességben kódolt, isteni motivációs mozgatóerő, mely egyaránt használható az emberi létszint alatti valóságokban való tapasztalatszerzésre (szellemi értelemben véve ez az alászállás a tudattalanban, és a tudatalatti lét ösztönszintű mechanizmusában való feloldódás) és az emberi létszint feletti, az emberi létezés forrására irányuló tudati valóságok megismerésére. (Ez a metafizikai értelemben vett realizáció útja, a beavatás és a beavatódás, mely a személyiséget meghaladó EGYetemes Tudat által van vezérelve.)

A pszichologizáló szemléletmód pontosan ezért nem képes az individuális emberi tudat Forrásának, az EGY-ÉNnek a felismerésére és megismerésére, mivel az emberi személyiséget meghatározó tudatMAGot csak és kizárólagosan az individuális énből, annak tükröződéseiből törekszik visszafejteni, megismerni. Így az bármilyen aspektusait is mutassa az úgynevezett egyéni, személyes „önismeret” által, mindezen megismerés eredményeképpen csak a relatív, mulandó, örökké változó, tükörszerű természetét ragadhatja meg az emberi lénynek. Ha a pszichológia a tudattalan, avagy a tudatalatti összes tartalmát, programjait, működési mechanizmusait képes is lenne feltérképezni és tudatosítani – mind individuális mind az általa „kollektívnek” nevezett szinten – akkor sem juthatna közelebb a személy feletti valóság forrásához, az EGY-ÉNhez, legjobb esetben is csak legfeljebb arra a felismerésre, hogy érkezett egy olyan mezsgyére, ahonnan tovább sem szemléleténél, sem irányultságánál fogva nem léphet. A különböző parajelenségek például egyáltalán nem tartoznak még ebbe a pszichologizáló szemléletmódot érdemben meghaladó értelmezés-halmazba, jelenleg viszont a parapszichológiát sokan tévesen a spirituális valóság feltérképezésének tudományos módszerének tekintik. (Ez legalább olyan tévedés, mint a spiritizmus és a spiritualitás összemosása.) Lényegét tekintve tehát a pszichológia, és annak eszköztára tökéletesen alkalmatlan a tudattalannak és a tudatosnak nevezett tudati rétegeket meghaladó, osztatlan VALÓ, az EGY-ÉN létének a felismerésére, mely valóságból minden egyedi, és személyes létezés megtapasztalhatósága ered. Erre a megismerésre csak a közvetlen tudati utak alkalmasak.

II. Antitézis helyett

 tézis-antitézis-szintézis dialektikus logikája azt sugallja, hogy egy eredendően létező valóság mesterségesen, logikailag képzett ellentéte szintetizálva önMAGával, valamiféle új minőséget eredményez. Magyarán ha van a Krisztus, akkor annak az Antikrisztus az ellentéte, holott Krisztusnak, mint az EGYetemes tudatminőség szimbólumának, nincs semmiféle ellentéte, mert akárcsak logikailag is tekintve, a Krisztusnak igazából csak a hiánya lehetséges. Ezt a hiányt, tudati vákuumot, és hiányállapotot természetesen elnevezhetjük Antikrisztusnak, de az így képződött logikai úr nem önmagában és önmagától létező lényegiség. Ha így lenne, akkor például a sótlanság – mint önálló attribútum – a só lényegisége nélkül is létezhetne. A sós-sótlan logikai párosból azonban az egyedüli valós lényegiség a só, vagyis a sónak önmagában való létezése. Még nagyobb hiba lenne, ha a sós ellentétéként például az édeset neveznénk meg, és tovább

bonyolítanánk a helyzetet azzal, hogy végül az édes íz a só hiányát is jelentené, sőt tovább súlyosbítva a logikai bukfenceket azt állítanánk, hogy a sótlanság – mint attribútum – valójában megfeleltethető az édessel. (Nem beszélve arról, hogy például a só és az édes íz egyszerre is megjelenhet, mégsem oltja ki egymást, sokkal inkább fokozni, azaz erősíteni fogják egymás érzetét, ízhatását.) Ha rendet akarunk tenni, akkor látni szükséges, hogy a sónak – mint lényegiségnek – nincs ellentéte, csak hiánya, miként az édesnek sem, csak hiánya, így valójában – természeténél fogva – semmi semminek nem lehet az ellentéte, csak mesterségesen, teljesen önkényesen képezhetünk egymással látszólag ellentétes párokat (antitéziseket). Krisztusnak nincs ellentéte, ám lehetséges egy olyan, ellene küzdő ellenfél, mely tulajdonképpen az által létezhet, hogy mindenben fonákul utánozza, majmolja ezáltal paradox módon tagadja, elfedni igyekszik mindazon minőséget, amit a Krisztus jelent. Isten majma csak Isten akaratából létezhet, az Antikrisztus pedig valójában egy tudatállapot, melyben a krisztusi tagadása, a krisztusi elfedése, látszólagos kifordulása és megsemmisítése jelenik meg. Azonban a Krisztus – mint az EGYetemes Tudat, az Éberség, az Istennel való EGYség EGYetemes minőségének szimbóluma – elpusztíthatatlan.

Az Antikrisztus – mint az EGYetemesség, az Istennel való EGYség, a Teljesség tudati vákuumának, hiányának a szimbóluma, és konkrét, tudati-mentális-lelki állapot – a tagadás, a hazugság, az önMAGamból való kifordultság, az önMAGam fényétől való elfordulás valóságában igencsak valósan megtapasztalható. Az emberi létezésnek a Krisztus és az Antikrisztus elszakíthatatlan, tudatilag-lelkileg megtapasztalható szellemi valósága. Amint a mikrokozmosz és a makrokozmosz, vagyis az egyedi, személyes és az EGYetemes, személy feletti EGYaránt egymásba fonódva van jelen az emberi lényben, úgy a korszakok, a teremtési ciklusok szintjén is ezen tudati mechanizmusok tükröződnek. Amint a konkrét történelemben a Krisztus testet öltött egy konkrét személyként is, úgy az Apokalipszisben, a feltárulkozás folyamatának legalsó pontján, a Jelenések Könyve szerint az Antikrisztus – mint az Istentől való végletes tudati eltávolodás, elszakadás szimbóluma és minősége – is testet fog ölteni, egy „avatárban”, egy konkrét kozmikus személyben, melyet a Biblia Sátánnak nevez. Így az emberi mikrokozmosz szintjén jelenlévő tudati pólusok a teremtés világának makrokozmoszában, és annak időbe helyezett történelmében is megnyilvánulnak majd, a teremtés ciklusában megszabott időben. A védikus hagyományból ide illeszthető Káli, másként „Kalki az örökkévalóság és az idő metaforája. A Bhagavad-gíta így ír erről: „Idő vagyok, világok pusztítója...” Eredete a szanszkrit „kalka” szó lehetett, ami tisztátalan mocskot jelent. Nevét „ocsmányság elpusztítójaként” a „sötétség, vagy tudatlanság lerombolójaként” is fordítják. A dél-indiai mitológiákban Kalki maga a fehér ló.” [*\(3\)](#) A Jelenések Könyve – ezzel némi átfedésben – ugyancsak megjeleníti a fehér ló és lovas szimbólumát. Mind a keresztény, mind az ind-hindu, védikus tradíció szent iratai szerint, az apokalipszis szükséges és elkerülhetetlen. Egy ciklus vége, mint a születése a halál, mely egyaránt jelen van az emberi mikrokozmoszban, úgy mint a makrokozmoszban, az EGYetemesben.

A teremtés – EGY-ÉN-MAGunk „szempontjából tekintve” - felfogható úgy is, mint egy olyan valóság, amely időbeli folyamatként tulajdonképpen soha nem is zajlott le. Magyarán minden VAN, soha semmi *nem volt* teremtve, hanem a Legfelsőbb Lény, az idő mágiája által ezt az időtlen lét és nemlét feletti VALÓt, önMAGát tapasztalja meg, mint VANSágot a tér-idő tudati koordinátaiba zárult tudatrészek által, az elme mentális működése segítségével. Így válik a VAGYOKság VANSággá, vagyis a szubjektum így objektiválódik, magyarán az Alany (az EGY-ÉN) így tárgyiasul a teremtés fizikainak nevezett aspektusában, a természet, a tárgyak és formák világaként. Az EGYség így válik KETTŐssé az ŐS-Tudat mágiájában. A VANSág tehát nem végső állapota a létezésnek, hanem a VAGYokságban létrejövő tudati szeparáció eredménye. EGY-ÉN-MAGom ugyanis nem VAN, hanem EGY-ÉN-MAGom: VAGYOK. Személy feletti, végső valóságomra, a

teljességre nem hivatkozhatok úgy, mint valamiféle önMAGamtól különválasztott objektív valóságra, csak és kizárólag mint a létet és a nemlétet meghaladó, ám azt is MAGából kibontani képes VAGYOKságra. A VANSág ebből száll alá, a tudati elkülönülés kettősségének a mágiájában. A világ, vagy a világok teremtése tehát ilyen értelemben nem más, mintsem az EGY és EGYetlen, osztatlan VAGYok önMAGamtól való különválása, mely tulajdonképpen csak és kizárólag az idő megjelenése által lehetséges. Mivel minden VALÓság EGY, és végső soron személy feletti végső valóságként mindez EGY-ÉN-MAGom vagyok (mint osztatlan EGY és EGYetlen Önvaló) ezért az időtlen EGYségben minden lehetséges világ, valóság, megtörtétség és meg nem törtétség IS EGYaránt ÉN VAGYOK, töretlen, **időtlen** EGYsÉGben. Tekinthejtük ezt úgy is, hogy a végső valóságban már az idők kezdete előtt minden „megtörtént”, és megnyilvánult világként, természetként (phúszisz), tulajdonképpen ez a végtelen valóság tükröződik, a maga végtelen aspektusaiban a tér-idő tudati és mentális valóságaként. Az emberi lénynek ezen dolgok azonban felvetik a kérdést, hogy ha már bizonyos értelemben minden VAN, és ebből fakadóan az időbe zárult tudat számára átélhető JELEN – ha paradox módon a lineáris idővel érzékeltetnénk – nem más mint egy örök MÚLT megjelenése, akkor történt, vagy történhet-e valaha valami is, ami már nem eleve meghatározott, még pontosabban pedig ilyen értelemben minden kor vagy korszak jelene egy már rég „lezajlott” – pontosabban időtlen valóságban *mindig is létező* – valóság megjelenése?

Ez a tételezés a mai időfizika számára maga a botránykő, az elmezavar határán is túl lévő állítás. Mindez amiatt van, mivel a fizika időszemlélete a viszonylagos jelenségvilág lineáris időszintjét képes csak tanulmányozni, amit legelőször is teljesen és tökéletesen tudattól, azaz észlelőtől független, axiomatikus valóságként absztrahálva jelenít meg. Bár egyes nézetek szerint a kvantumfizika már meghaladta ezt az időértelmezést, a valóság mégis az, hogy a tudomány jelenlegi, materialista beállítottságú művelésével valójában soha, semmilyen tudományág sem fogja a valóság forrására tudatosan ráirányítani az azt művelő ember, axiomatikus és absztrakt valóságterekbe bezárult tudatának a fókuszát. A mai kor pseudospirituális, álezoterikus útjainak a jelentős része, valami kritikátlan üdvrivalgással fogadja a kvantumfizika térre, időre és tudatra vonatkozó téziseit, ám képtelen észrevenni azt az egyszerű tényt, hogy a kvantumfizika nemhogy nem az EGÉSZből indul, és az EGÉSZt teszi meg axiomatikus kiindulási pontjának, hanem tulajdonképpen még jobban elvész a RÉSZ vizsgálatában, és hiába „kereszteli” át az anyagot energiának, lényegében ugyanazon szellemi börtön foglyaként értelmezi a fizikainak nevezhető tudati valóságtereket, csak mindezt egy szubtilisabb formában, ami a figyelmetlen szemlélő számára rögtön valamiféle spirituális színezetet ölthet. A kvantumfizikának már az elnevezése is beszédes, ugyanis a **kvantum** a latin *quantum*, szóból ered, amelynek jelentése *mennyiség*. Azon túl, hogy a Kali Juga a mennyiség koraként is definiálható szellemi értelemben, a kvantumfizika valójában ugyanazon *mennyiségi, materialista szemlélet* szubtilisabb, még elvontabb szellemi továbbburjánzásának a terméke, amelynek eredményeképpen az önmaga alapját képező newtoni szemlélet is megjelenhetett és kiteljesedhetett. A newtoni fizika és a kvantumfizika ugyanazon materialista paradigma édes gyermeke, és naivítás lenne azt hinni, hogy itt valamiféle soha nem látott paradigmaváltás következett be, amely végre kivezeti majd az emberiséget a materializmus szellemi egyeduralmának a korszakából. A kvantumfizikában önmagában – mint materialista tudati jelenségben – semmilyen spirituális irányultság nincs, ami a fizikai világnak a fizikai világ forrását jelentő valóságba való tudatos visszavezetést szolgálhatná. Mindennemű belemagyarázások pusztán azon pseudospirituális irányzatok művei, melyek alapjaikat tekintve ugyanolyan materialista „spiritualitást” képviselnek, mint akár a szellemi értelemben már javarészt lezüllött vaskori vallások. Ami miatt kétségtelenül újszerűnek, azért ellenállhatatlanul vonzóknak tűnnek a szellemi kiutakat keresőknek az annak tudható be, hogy általában a kvantumfizikát nem a maga egészében veszik górcső alá, hanem tetszés szerint kiragadnak belőle eredményeket, és azokat önkényesen

értelmezve összegyűrik valós, vagy akár teljesen valótlan, spirituális, paraspirituális vagy pszeudospirituális tanokkal, nézetekkel, tézisekkel. (pl. a [kétrés-kísérlet](#) interpretációi)

III. Szintézis helyett

érjünk vissza ahhoz a kérdéshez, hogy a világunkban megjelenő valóság az Abszolútum szintjén teljesen determinált-e, és ebből következően a kettősség világa tulajdonképpen nem más-e, mint az örökké létező, változatlan VALÓnak, ÉNnek, EGYnek, MAGunknak a tér-idő kontinuumában való tört-ÉN-et-ek láncolataként megjelenő, érzékelhető tört-ÉN-elemkénti megjelenése? Rendelkezik-e ebből fakadóan az emberi lény, vagy akár bármely más létező, bármilyen nemű választási lehetőséggel, mellyel a lineáris idő képzetébe zárulva, a történések folyamát ténylegesen befolyásolni tudja, avagy mindez csupán olyan valóságnak tűnő látszat, amely pusztán a májja, a lilá természetéhez tartozó, megMÁSult, egyedi tudat KÉPzete, mely képzet végső soron a tér-idő kontinuumot is létrehozó EGYetemes Elme tudati játéka?

A legnagyobb probléma a fentiekkel kapcsolatban az, hogy az emberi gondolkodásban, **a végső igazságok bármilyen jellegű kifejtése** pusztán a kettősség világának a relatív fogalomkészleteivel lehetséges, és mindez az absztrakt gondolkodás logikai sémái által korlátozva, **csak paradoxonok által tükrözhető, de semmiképp nem absztrahálható a MAGa Teljességében**. Az idő a Legfelsőbb VALÓ számára lehetőség, melynek EGY-ÉN-MAGam nincs alárendelve, és pontencialitás, ami által létrejöhet az időbe vetettség. Minden történés – mint az EGY és EGYetlen osztatlan ŐS-Tudat RÉSZekké való töretése, törettetése – a tört-én-etek, a történelem időbeni folyamát képezi, mely EGY-ÉN-MAGom számára minden kettősségben átélhető, személyes tudati aspektus ellenére is: álomszerű, illuzórikus valóság. Realitas illusoria ez, amely csak az individuális tudati azonosulás, a perszonifikáció – azaz egy szép és sokatmondó magyar szóval kifejezve – a meg-SZEM-ÉJ-esítés, a személy, a személyesség létrejötte által létezhet, mint megtapasztalható tudati-mentális(elméleti)-egyedi(individuális) valóság. Az időben tehát – paradox módon – mindig csak az történhet meg, az JELENhet meg, ami már – az időtlenségben, az EGY és EGYetlen osztatlan VALÓban, VALÓként – eleve VAN, pontosabban VAGYOK. Ez egy olyan paradoxon, melynek leírhatatlan, absztrahálhatatlan valósága viszont a misztikus intuíció által az **értés és az érzés EGYségében az Emberi Lény számára is megjelenhet**. Soha ne felejtjük el ugyanis, hogy minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan létező valójában EGYszerre Istenben létező, EGYszerre MAGában hordozza Istent, és Isten – mint ellentétek felett álló osztatlan ŐS VALÓ – végső soron EGY-ÉN-MAGom VAGYOK. (Ez utóbbi kijelentés pedig minden ezt értelmező elme – az ezt olvasó egyén számára – csak és kizárólagosan egyes szám, első személyben értendő és értelmezendő, szigorúan az egyéni tudati átélésben megvalósítható, a lét legvégső forrására irányuló tudati aktus lehet.)

Az idő-paradoxon tehát csak a racionális logika számára feloldhatatlan, ám az ezt meghaladó intuitív értésben – az avatott tudat számára – teljesen és tökéletesen átélhető VALÓ. A VAGYOK érzésében ragadható mindez meg. **Amennyiben MAGomra úgy tekintek, mint a lét középpontjára, úgy ezt a központiságot, önMAGamra összpontosítottágot a legközvetlenebb módon a VAGYOK – minden tárgyiasságtól megszabadított – érzésében élhetem át és meg**. Ennél közvetlenebb út az emberi lényként alászálló isteni valóság számára, megnyilvánult, tudatos létezőként nem lehetséges, ugyanis ez azt a végső ÖN azaz ÉNazonosságot jelenti, amikor a tudat többé már nem azonosul sem az individuális, sem az EGYetemes elme KÉPzeteivel, tartalmaival, hanem önMAGát önMAGaként, önMAGa forrásaként ismeri fel, éli át és meg. Emberileg ez nem jelenti azt, hogy az EGYetemes elme által kivetített valóság a személyemnek többé nem jelenik meg, avagy átalakul

valamiféleképpen, hanem azt, hogy tudatában vagyok a kivetült valóság álomszerűségének, májászerűségének, illuzórikus, magyarul érzéki voltának anélkül, hogy azonosulnék vele. A mai kor álspirituális irányzatainak a nagy része nem látja, hogy az anyag és a szellem valósága azért nem választható külön, mert tulajdonképpen mindkettő EGY és ugyanazon, önMAGával azonos VALÓság két pólusa, ebből következően szélteben-hosszában terjednek azon tévutak, melyek középpontjában az „anyag szellemivé alakításának” az állítólagosan spirituális praktikái állnak. A valós alkímiai tudások is – felületesen szemlélve – ugyanerre törekednek, ám az igazság mégis távol áll ettől a nézettől. Ebből mindössze annyi igaz, hogy az utóbbi évszázadokban, a modern kémia megjelenésének a hajnalán sajnos a valós alkímiai tudások már csak igen töredékesen voltak jelen a földön, és ezeket egyesek pusztán csak arra próbálták felhasználni, hogy a materiális világ valóságát, töredékes tudásuk és személyes elképzeléseik kénye-kedve szerint manipulálják. *A valódi alkímia mindig belső, tudati, szellemi-lelki, minőségbeli átalakulásra és átlényegülésre irányuló törekvés, melynek a célja az önMAGához való visszatalálás, az anyagi világ májászerű, álomszerű, illuzórikus természetének a felismerésével.* A valódi alkímiai tudás lényege tehát nem az anyagi világ szellemivé alakításában áll, hanem annak a felismerésében, hogy **EGY és EGYetlen VALÓ létezik, amely az EGYetemes Tudat és Elme mágiája által, az önMAGában és önMAGa által, önMAGának teremtett individuális, mentális-lelki szférák valóságaiba van bezárulva. Ebben az állapotban – emberként – az eredendően tisztán szellemi-mentális-lelki valóságot önMAGamtól különállónak, MÁSnak, megMÁSultként, így fizikainak, azaz magyarul természetinek nevezett, tárgyasult valóságként vagyok képes érzékelni, észlelni, megtapasztalni.**

Ez nem jelenti a fizikai valóság tagadását, sem annak lebecsülését, hanem sokkal inkább annak – a megértés és tudati megtapasztalás általi – visszavezetését önMAGa(m), azaz önMAGam(unk) Forrásába: az EGY-ÉNbe. **Az anyagi valóság nem más, mint egy végtelenül sokszínű, az érzékelés által, az érzékeléssel és az érzékelésben megjelenő érzéki-mentális-lelki tapasztalat, amely létezését tekintve – végső soron – teljesen és kizárólagosan tudati, elmebéli valóság.** Amennyiben megértjük az emberi érzékelés mechanizmusát látni tudjuk, hogy **az emberi lény soha nem képes az úgynevezett anyagot közvetlenül érzékelni, csak és kizárólagosan közvetve, azaz az érzékelés érzéki, testi-lelki-elmebeli és tudatbeli valóságában.** A tudattól független valóságként létező anyag, pusztán egy olyan tévképzete az elmének, amely az érzékelés tényét, az érzékelt valósággal azonosnak tartó, hibás tudati azonosítás és logikai következtetés eredménye. Amennyiben képesek vagyunk elszakadni a tévhiteinktől, megvilágosodhat a számunkra, hogy pusztán a saját tudati-mentális szféránk közvetlen vizsgálata által rádöbbenhetünk arra az egyszerű tényre, hogy **a fizikainak nevezett, ám valójában mindvégig tisztán mentális-elmebéli-tudati valóság, magának az érzékelésnek az aktusában és aktusa által létezik,** és hogy az érzékelés hiányában – fizikai értelemben – az emberi lény számára semmilyen megismerhető objektív, érzéki valóság nincsen. Minden, amit az emberi lény az érzékelés folyamatában megismerni képes az eleve meghatározott az érzékelőtől és az érzékeléstől, és ez nem a kvantumfizika újkori felfedezése, hanem alapja minden kor spirituális tudásának, melynek nem feltétele semmilyen modern tudomány, tudományosság. Ennek a felismerésének, minden közvetett utat nélkülöző módszere, saját tudati-elmebeli-szellemi és lelki működéseink szigorú és következetes vizsgálat tárgyává való tétele.

A fentiek ugyanakkor nem jelentik azt, hogy az a szellemi valóság – amelyet az érzékelésben tapasztalva anyagnak nevezünk – nem létezik, pusztán azt, hogy EZ IS a tudaton, az elmén belüli megtapasztalásban és megtapasztalás által van. Az EGYetelemes Elme megjeleníti ezt, majd az egyedi (individuális) elmébe zárult létezés – végső soron IS-TEN, MAGam, EGY-ÉN-MAGam – részként, érzékek és érzékelés által meghatározott létezőként érzékeli, tapasztalja, át és megéli. Végső soron tehát az Emberi Lény – mint Forrásától, Istentől függetlenül is létező valóság – nincs,

és nem lehetséges. Emberként is az Isten van jelen úgy, mint egy érzéki, érzékszervi észlelés által meghatározott, érzéki valóságban RÉSZesült létező. Emberi valóságunk Isten álma, az EGY-ÉN álma, mely végső soron EGY-ÉN-MAGon VAGYOK. A természetnek nevezett objektív valóság, úgy mint fizikai létezés is, tisztán szellemi valóság Isten elméjében, mely túl van az emberi tetszés vagy nem tetszés, a jó vagy a rossz értelmezési keretein és korlátain. (A természet, kinek/minek a természete?) A természetként való megnyilvánulása az EGYnek felfogható úgy is – de semmiképp csak úgy – mint a Teljesség végtelen tudati tartalmainak, formáinak, KÉPeinek a megjelenése az EGYetemes Elmében, majd az egyedi (individuális) elmékben. Az EGY **alanyi VAGYOKság**ának a valósága így tud az érzéki megtapasztalás és átélés **tárgyasult VANság**ának végtelenségévé válni.

A kettősséget meghaladó ÖrökkéVALÓ, Isten, EGY-ÉN-MAGom neve: VAGYOK. Minden személyes és személytelen hivatkozásoktól mentes valóságként, a tér-idő kontinuum minden függőségétől mentes, semminek és senkinek nem alárendelt, kezdet és vég nélküli, örökké VALÓ: VAGYOK. Istennek – amennyiben Isten alatt a kettősség felett álló, ám a kettősségek világát is MAGában foglaló, MAGából, MAGában, önMAGa által kibontani képes Teljességet értjük – azért kimondhatatlan a neve, mert Istennek valójában nincs neve. Minden név belőle fakad, de bármi, amit megnevezhetek, már MÁS, már elkülönített. Megnevezni tehát csak a MÁS-OKat lehet, EGY-ÉN-MAGomnak(unknak), Istennek valójában nincs neve. De ha minden járuléktól szabadon kimondom azt, hogy: VAGYOK, mégis a leghatalmasabb mágiát követem el, mert tudatosítom eme érzéki létbe zárult véges emberi tapasztalóban önMAGom forrását, önMAGom létezését, a minden mérhetőnél kisebb és minden mérhetőnél nagyobb köz-ÉP-PONTot, amely MAGam VAGYOK.

*Aki Isten kimondhatatlan nevét akarja kántálni ***(4)** – minő paradoxon – mely minden szónál hatalmasabb, megvilágosító erővel bír, és amely minden létezés forrásába visszavezet, nem kell mást tennie, mintsem minden személyes azonosítástól, és azonosulástól mentesen kimondani az IGÉT, a legMAGasztosabb átéléssel művelni minden MAGiák legszentebb, legszemÉJtelenebb MAGiáját, mely MAGunk EGY és EGYetlen köz-ŐS VALÓjába vezeti vissza személyes tudatunkat, s mely igézet a csendben így csendül: VAGYOK.*

*EGY-ÉN-MAGunk forrásának felismeréséhez, a vaskor emberének talán ez adhat a legtöbb segítséget az Önvalóra való ráébredésben. Isten-MAGunk megnevezhetetlen nevének kimondása, a VAGYOK tiszta állapotának, valóságának az átélése, a személyes létezésben. Krisztusba, az Örök, EGYEtemesbe való megkapaszkodás ez, az Antikrisztusi idők apokalipszisében. Emlékezés arra, hogy **minden MAGunkból, MAGunkban, MAGunkért és MAGunk által VAN, s én EZ VAGYOK.***

„**ÉN VAGYOK** az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, aki van, és aki vala, és aki eljövendő, a Mindenható” (Jel. 1,8).

Megjegyzések

*(1) Aztán láttam, hogy egy angyal szállt alá a mennyből, a mélység kulcsa volt nála, és nagy láncot tartott a kezében. Megragadta a sárkányt, az őskígyót, vagyis az ördögöt, a sátánt, és ezer évre láncra verte. Letaszította a mélységbe, bezárta, és lepecsételte, hogy ne vezesse félre többé a népeket, míg le nem jár az ezer esztendő. Akkor rövid időre szabadon engedik. (Jel 20, 2-4)

*(2) A hetero- vagy autodetermináció (a MÁŠ vagy EGY-ÉN-MAGam általi meghatározottság) kérdésében vannak olyan nézetek, hogy az emberi lényt eme két tényező, egyéneként különböző mértékű arányai határozzák meg. Ez a metafizikai értelemben vett, egyedi önmegvalósítási szint függvényében toódik inkább a hetero – a mások, a külső világ általi meghatározottság – vagy az autodetermináció, az ÉNem általi meghatározottság felé. Ez sem abszolút nézőpont, miként a relatív világban abszolút nézőpontok nincsenek, de egy bizonyos rátekintésben ez a megközelítés is érvényes. Az emberi létben mindaddig, amíg a személyesség kizárólagossága uralja az Emberi Lényt, addig botránys, sőt elfogadhatatlan a személyiségünk számára bármiféle kiszolgáltatottság, bábszerűség bármiféle minket meghaladó, számunkra átláthatatlan erőnek (Isten), és ez egy természetes állapota az emberi lényként, emberi tudatformaként, végesként megjelenő végtelennek, vagyis EGY-ÉN-MAGunknak. Az emberi lényben Isten önMAGa ellen képes lázadni, a Sátán tulajdonképpen ennek a lecsökkent tudatosságban megjelenő, tudati erőnek, valóságnak a szimbóluma.

A vallásos tudatformákban azonban ezen erő az emberen kívülre lett helyezve, mely erő mintegy kísérti, Isten ellen hangolja a lázadásban, az egyéni sors elutasításában az embert. Azonban az emberi mikro- és makrokozmosz szintjén, ezen tudati valóság szerves, és elidegeníthetetlen velejárója a kettősség világának, és annak a tudati polarizációnak a létrejöttének, mely által Isten önMAGából a teremtés MÁŠságát, megnyilvánultságát, megtapasztalhatóságát, érzékelhetőségét és individuális szinten való át- és megélhetőségét létrehozni képes. Nem hiába a magyar nyelvben az STN olyan esszenciális anagramma, mely attól válik azzá ami, hogy milyen MAGánhangzókkal egészítjük ki (SÁTÁN – iSTeN). Ez a szójáték a lila, a kozmikus játék legnagyobb titkát fedi fel, melyben érthetővé válik, hogy végső soron minden EGY, a „negatívnak” aposztrofált sátáni is ugyanannak a Teljességnek, ugyanannak a minden kettősséget és polaritást meghaladó végső, EGY és EGYetlen valónak a része, mint az, amit csupa pozitív attribútummal felruházva, Istennek nevezünk. (Isten=**Jó**isten, Sátán=**Rossz**isten?) Ebből következik az is, hogy végső soron minden, ami a kettősség világában létezhet, csak látszólagos harcban áll egymással, a harc pedig tűnjön bármennyire valósnak is, végső soron a Legfelsőbb ÉN, EGY-ÉN-MAGunk által lehetséges.

Az emberi akarat tehát csak látszólagos, valójában minden Erő, Akarat, KÉPesség, meghatározottság a tudati alászállás különböző fokozatait megvalósító, önMAGa teljességétől különvált EGY-ÉN, Abszolútum, Önvaló, EGY-ÉN-MAGunk megnyilvánulása, létezése. Ez a lehető legnagyobb örömhír, evangélium annak, aki ebben képes megérezni és megérteni a lényegét, hogy valójában minden különbözőség látszatának az ellenére is, minden létező – tehát saját emberi énem IS – maga az Isten és a Sátán kettősségét is meghaladó, teljes és tökéletes(en) osztatlan, ellentétek nélkül való LÉT, VALÓ a TELJES ÉG része. Csak annak lehangoló az a felismerés, hogy emberi szabad akarat valójában csak látszólagosan van, aki – önmaga személyes létezését abszolutizálva – az álom, a májja valóságát képzelettel az egyetlen, végső valóságnak. Ám minden megnyilvánult létezőben, így törvényszerűen az emberi lényben is – a tudati **el-külön-ült-s-ÉG** állapotában, minden megtévesztő látszat ellenére IS – ugyanazon EGY és EGYetlen VALÓ van jelen, mely EGY-ÉN-MAGom VAGYOK. A kozmikus illúzió, kozmikus játék, melynek neve élet,

az egyéni, személyes létezés, mint egy lehetséges elkülönült tudatforma is: ÉN VAGYOK. Éonok, korszakok rendje, világciklusok fenségesen ragyogó fénye és örvénylő sötétsége: ÉN VAGYOK. EGY-ÉN-MAGom teljessége, és EGY-ÉN-MAGom KÉPzelt és elkülönülésben KÉPzett hiánya IS: ÉN VAGYOK. Elkülönült létezőként a dolgokat megkülönböztetve szemlélem, ám *Teljességként minden létezőt megkülönböztetés nélkül MAGomként, MAGomban, MAGom által VALÓként, VAGYOKként tudom és érzem, tükör nélkül VALÓ MindÉNsÉGem.*

*(3) Forrás: [wikipédia](#) A magyarban a „**kalki**” megfosztva az „l” betűtől minden magyarázat nélkül is, önmagában beszédes. Nyelvünk a „humorban nem ismeri a tréfát”.

*(4) „A védikus írások szerint négy juga vagy világekorszak van, amelyek a teremtés ideje alatt ismétlődve váltogatják egymást. Az első ilyen korszak a Szatya-juga, amely 1 728 000 évig tart. Azután következnek a 1 296 000 éves Tréta-juga, a 864 000 éves Dvápara-juga, végül pedig a jelen korszak, a Kali-juga, amely 432 000 évig tart. Azt mondják, hogy az emberi társadalom és természetesen az egyének jellemének degradálódása miatt a vallás négy legfontosabb alapelve (a lemondás, a tisztaság, a kegyesség és az igazmondás) korszakról korszakra eltűnnek a világból. A Szatya-jugában még mind a négy alapelv jelen volt, s később korszakról korszakra egy-egy alapelv eltűnt. Úgy mondják, hogy a mai Kali-jugában már csak az igazmondás maradt meg valamilyen mértékben, ez is azonban fokozatosan eltűnik az emberi társadalomból. Amikor a vallás alapelvei teljesen elpusztulnak, akkor következik be az univerzum pusztulása. A Puránák, amelyek a védikus irodalomhoz tartozó szentírások, leírják, hogy a Szatya-jugát erény, bölcsesség és vallásosság jellemzik, és ebben a korban gyakorlatilag nincs semmi tudatlanság és bűn. Aranykornak is nevezik, amelyben az emberek százezer évig élnek. Ez a korszak rendkívül alkalmas az önmegvalósítás elérésére, mert az emberek hosszú meditációt végezhetnek. A Tréta-jugában már megjelenik a bűn. Az emberek elveszítik a képességüket a lemondásra amiatt, hogy megnövekszik az érzéki élvezet iránti vágyuk. Ezüstkornak is nevezik, amelyben az emberek tízezer évig élnek, s az önmegvalósítást nagy védikus áldozatok végzésével érik el. A Dvápara-jugában a lemondás és a tisztaság erénye tovább csökken, s a bűnös cselekedetek egyre inkább tért hódítanak. Az emberek élettartama ekkor ezer év, s az önmegvalósítást Isten templomi imádatával érik el. A Kali-jugában már eltűnik a lemondás, a tisztaság és a kegyesség, és sok viszály, tudatlanság és bűn van. Valódi erény gyakorlatilag nem létezik, s az emberek csak szenvednek az általuk kitalált hamis értékek világában. E korszakban az emberek maximális élettartama már csak száz év, és a szentírások által javasolt önmegvalósítási folyamat Isten szent nevének éneklése, dicsőségének és kedvteléseinek elbeszélése, valamint hallása. A jelen Kali-korszakból csupán ötezer év telt el eddig. Azt mondják, a bűn annyira megnövekszik majd, hogy a juga végén maga a Legfelsőbb Úr jelenik meg a Kalki-avatár alakjában, hogy elpusztítsa a démonikus természetű lényeket, és megmentse híveit. Mindezek után egy újabb Szatya-juga következik, s a körforgás kezdődik előlről. (Forrás: [tereless.hu](#))”

Nem tudhatjuk, hogy a védikus évszámítás egybeesik-e a jelen korszakban ismeretes naptári évek időtartamával. Ha a jelenlegi korszakban megnyilvánuló folyamatokat szemléljük, emberileg szinte elképzelhetetlen, hogy még további 427 000 évig tartson a sötétség kora. A világban zajló folyamatokat tekintve, a mai exponenciálisan gyorsuló időben sokkal valószínűbbnek tűnik, hogy a jelenlegi folyamatok bármelyik pillanatban elérkezhetnek a végkifejlethez. Ha csak az általánosan uralkodó közállapotokat tekintjük, a lemondás, a tisztaság, a kegyesség és az igazmondás erénye a mai világban szinte már alig észlelhető. A vallások nagy többsége – minő botrány ezt kimondani – már jó ideje Isten paródiáivá váltak, a szellemi rend tagjai csak formális, és nem valós beavatásban részesülnek, és a tanok is egyre jobban kifordulnak önmagukból. Ugyanakkor pusztán az etika,

vagy a vallás szintjére semmiképp sem lehet a folyamatokat leegyszerűsíteni. Nem az etika és a vallás a csúcsa a megnyilvánult létezésnek, hiszen az Aranykornak sem etikai kódexei, sem vallásai nincsenek, mégis a lehető legnagyobb szellemi fényesség uralkodik benne. Ez a „vallástalanság” viszont istentudást jelent, és nem azonos a vaskor istentelen, agnosztikus, ateista vallástalanságával. Az etika és a vallás már az Aranykortól eltávolodott emberiség számára szükséges útjelző, kapaszkodó mely segítségével saját, személy feletti VALÓjára emlékezhet, abban megfogódzhat, így ahhoz visszatálhat. Erkölcsi mérce sokféle létezik, ezek minősége egy kor fényességének a fokmérője is egyben. (A szentnek is van erkölcsi mércéje ugyanúgy, mint a rablógyilkosnak, csak a két mérce – a legtöbb ponton – nem esik egybe.) A morál bigott képviselői a vaskorban könnyen válnak a moralizálás prófétáivá, miközben a gendát a saját szemükben nem veszik észre.

A világ vége – mint korszak vége – az emberi létezésben mind mikro- mind makrokozmosz szinten számtalanszor lejátszódik korszakfüggetlenül is, és sokféle módon jelen van egy-egy konkrét személy életében. Sokkal fontosabb tehát az önMAGunk középpontjától távolodó, kifelé révedő tudati folyamatoknak való önátadás helyett annak a tudatosítása, hogy egy szellemi törekvő életében nem a számok által szimbolizált korszakok hosszúsága, kezdete vagy vége kell meghatározó legyen, mert ez valamiféle önMAGunkon kívülinek tételezett csoda, passzív várása lenne. Hogy mikor jön el a Kali Juga, a Vaskor vége? Krisztus így nyilatkozott erről: „Ám azt a napot vagy órát senki sem tudja, az ég angyalai sem, sőt még a Fiú sem, csak az Atya. Vigyázzatok, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az idő.” (Mk 13, 32-34) Aki olvassa az idők jeleit az láthatja, hogy a szellemi értelemben történő alászállás egyre látványosabb fejezeteihez érkezett, ám hogy századok, vagy ezredek várnak-e még az emberiségre, ez az Atya titka. **A Kali Jugának azonban mégis, minden pillanatban elérkezhet a vége, egy-egy személyes élettörténetben, az individuális én önMAGa forrására való tudati ráébredésében.** Ez azonban egyéni vágy, sors, út és semmiképpen sem valamiféle mindezekről független, tömeges tudati automatizmusok eredménye. A feltámadást szükségszerűen a halál kell megelőzze, a halál, mely az étellel egyetemben a legnagyobb beavató mester, az önMAGunkhoz való visszatérés MAGasztos élettörténeteiben.

A mű szerzője és kiadója

Fazekas József Tamás és a *transzmenta* kiadó – 2017

© Krisztus és Antikrisztus - Legfrissebb elektronikus változat: **2017-10-08**

Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

- AZ ELMÉN TÚL
- Egy Bolond bölcselete
- Végtelen EGY (trilógia I.)
- EGY és EGYetlen (trilógia II.)
- Az ébredés metafizikája (trilógia III.)
- Reductio ad Absolutum

Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus kiadvány tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra azonban ezen mű módosítás nélkül, jelenlegi formájában ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.